

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human rights

حقوق بشر

سیماسوژا

۰۶ مارچ ۲۰۱۲

نزد هم جدی،

روزی که برف های یکاولنگ گلگون شد،

یاد شهدای آنروز را گرامی می داریم!

یازده سال قبل از امروز طالبان خونخوار به ولسوالی یکاولنگ ولایت بامیان هجوم آوردند و مثل گرگهای درنده بالای مردم بی گناه و مظلوم حمله کردند. در آن زمان یکاولنگ زیر حاکمیت نیروهای خلیلی قرار داشت و در این مدت این ولسوالی چندین بار بین طالبان و حزب وحدت خلیلی دست به دست شد و قبل از حمله سوم طالبان، سیدصوفی گردیزی سرپرست طالبان در محل، بزرگان و متنفذین قومی را به دره صوف نزد خلیلی فرستادند تا از آغاز جنگ در ولسوالی یاد شده جلوگیری کند و مردم زحمتکش یکاولنگ را بیش از این قربانی منافع حزب وحدت خود نسازد.

خلیلی در دره صوف بابزرگان و نماینده های سید صوفی تعهد کرد که به یکاولنگ حمله نخواهد کرد اما دیری نگذشت که نیروهای او در خانه های گلی یکاولنگی ها سنگر گرفته و مرمی باران را آغاز کردند که طالبان در پاسخ به آن به قتل عام وحشیانه دست زدند و همه مردم ملکی را از خانه های شان کشیده و از پدری پدر، از شوهری شوهر، از اولاد بی اولاد ساختند و در زمستان سرد خون آنها را ریختند.

وقتی که طالبان داخل ولسوالی یکاولنگ گردیدند، خلیلی توان مقابله با آنان را نداشت و نیروهایش از منطقه فرار کردند و مردم را در تیررس نیروهای طالبان تنهای تنها گذاشتند و در میان آتش گلوله های طالبان سینه های یکاولنگی ها سوخت و از جوانان ۹ ساله گرفته تا به مردان ۶۵ ساله را از خانه ها و مساجد کشیدند و به اتهام نیروهای خلیلی آنان را گروه گروه دست بسته تیر باران کردند.

در ۱۹ جدی سال ۱۳۷۹ در حدود سه صد و پنجاه تن زحمتکش یکاولنگ را با بیرحمی بی نظیر در دهن شوراب، پشت انگر و... به گروپ های ۱۴ و ۱۵ نفری تقسیم و بعد به رگبار بستند که قبرهای دسته جمعی آنان در یکاولنگ

گویای این واقعه ننگین است . پس از قتل عام آنان اجساد این شهداء تا سه روز بالای برف افتاده بود و در تمام ولسوالی یکاولنگ جوانی باقی نمانده بود تا این شهداء را دفن نماید، زیرا جوانانی که از این قتل عام جان به سلامت برده اند به کوه ها بالا شده بودند تا از طرف طالبان تیرباران نشوند، لذا این تنها ریش سفیدان، زنان و کودکان بودند که در همان سردی با آوردن آب و گل این شهدای عزیز را در گورهای دسته جمعی دفن کردند .

در حالی که مردم هنوز ماتمدار بودند، جنگ سالاران منطقه باز از راه رسیدند و به لت و کوب اهالی پرداختند، دار و ندار مردم را چپاول کردند و تا توانستند به بازماندگان شهدای یکاولنگ غم و درد دادند؛ ولی اینک همین جنگ سالاران به نام بامیان و یکاولنگ و شهداء به نام «قوم» تجارت می کنند و خود را تیکه داران قوم می دانند. اکنون همه مردم اینها را بهتر از همه شناخته اند که به هیچ صورت نمی توانند حامیان مردم زحمتکش بامیان باشند، زیرا آنها حامیان خارجی هائی هستند که برادران و خواهران عزیز ما را در کنر، جلال آباد و قندهار و ... می کشند و کسانی که به زور پول و سلاح خارجی با خارجی ها یکجا در ده سال گذشته به مردم زحمتکش ما رنج و غم داده باشند، هرگز نمی توانند حامی مردم زحمتکش بامیان باشند.